

JÓDAL KÁLMÁN

Koppenhága íze

– Tulajdonképpen semminek semmi értelme – szólok a szemközt ülő farkasemberhez a Sabbiadoro étteremben ülve, aprót kortyintva a Jack Danielsemből (nem volt Bourbon roséjuk).

Milosh, a farkasember-kamikaze megértően rám villantja krómacél fogsorát.

– Gyakran én is így vagyok ezzel.

Elgondolkozva kifújom a füstöt, és kibámulok a lenti utcára. Egyenruhás terrorelhárító csapatok kardlapozzák épp a valami ellen tiltakozó tömeget. Egy másodpercre lehunyom a szemem. Tudom, hogy közhelyes, de hát maga az élet is ilyen vacakul közhelyes.

Milosh ismét a fogsorát csikorgatja. Úgy látszik, tud olvasni a gondolataimban.

– Én egy izgi kis atomháború után sóvárgok. Akkor úgy eltűnnék a balfenéken, hogy észre sem venném. Persze tökéletesen tudatában vagyok annak, hogy ez a vágy ugyancsak belesimul a laposságok birodalmába. Igen, úgy eltűnni, hogy észre sem veszi az ember.

Újabb korty whisky, újabb szófordulat.

– Csöppet sem vagy eredeti.

– Ahogy te sem.

Témát váltok.

– Látod ezt a nőt itt mellettünk? Szerintem a legősibb mesterséget űzi. De azt első osztályon műveli, legalábbis a csomagolása azt sugallja.

A nő a szomszédos asztalnál megfordul, és ránk bámul. Úgy látszik, ért magyarul. Bársonyszíveink mechanikusan meg-megdobbannak. Na, mindegy. Folytatjuk a konverzáción.

– Szerinted milyen bugyi van rajta? – szól Milosh.

– Valószínűleg csipkés, fekete-rózsaszín csíkokkal – röhhentem el magam.

– Nem, neonzöld műanyag férfialsót visel.

Milosh se szó, se beszéd, föláll az asztaltól, és odasétál a nő mellé.

– Bocsánat, a barátommal fogadtunk, hogy milyen bugyi van magán. Megmondaná?

A kalapos nő nem háborodik fel, nem is kéri ki magának, csak úgy simán megjegyzi:

– Csipkés, fekete-rózsaszín csíkokkal.

Milosh mosolyogva csak annyit mond:

– Köszönöm szépen – majd visszatér az asztalunkhoz. – Szóval hol is hagytuk abba?

– Ott, hogy semminek semmi értelme – válaszolok.

– Nem, a nő bugyijánál. Mit gondolsz, szerinted teljesen simára borotválja, vagy hagy középen egy vékony szőrcsíkot?

– Aha. Nem, csak megstuccolja, és beleborotvál egy horogkeresztet. Majd letérdelteti a kuncaftokat, a hajukba markol, és aztán durván rájuk rivall: Nyaljad, szolga!

– Lefogadom, hogy bilincseket is hord a neszyszerében. Meg egy Frommer baby-t. Dupla fájdalom, dupla ár – vihog fel a farkasember-kamikaze.

– Sajnos ebbe a keretbe sem szorult sok értelem – szólok morózusan, aztán idehívom a kiborgpincért, és rendelek két Tuborgot. – Koppenhága íze. Tömény után sör, valódi beton – morfondírozok.

Egyszer csak a nő ott áll előttünk. Felém fordul, kalapja hálódekorációján keresztül szemlél.

– Azt akarom, hogy velem jöjj a női mosdóba, hogy megmutassam a bugyimat.

– Ugyan, vicc volt az egész, nyugodjon meg – válaszolok.

A nő fölborítja a sörösüvegeinket.

– Ragaszkodom hozzá!

Bent a mosdóban a nő, fellibbentve kalapjáról a díszhálót, fémesen kongó hangon sziszegi:

– Na, nyúlj már alám.

Megteszem. Semmilyen alsónemű sincs rajta.

A kalapos nő visszakézből pofon vág, aztán sarkon fordul, és szó nélkül faképnél hagyta. Utána kapok, bele a szemébe, és megnyomom a mutatóujjaimmal. Úgy mállik szét az arca, mintha papundepliből lenne. Rezzenéstelen arccal – már ami megmaradt belőle – fordul vissza. „Aszt-ráldémon” – suhan át az agytekervényeimen. Ő meg, céklaszínű ajkait résnyire nyitva ennyit szól:

– Hogy verje beléd a beteg robotszamar.

Majd kimegy, háromnegyed arc nélkül is határozott léptekkel. Mire magam is kiérek, a nő már eltűnt. Visszaülök Milosh mellé.

– Na, milyen fehérenemű volt rajta?

– Semmilyen.

– Mondtam, hogy a legősibb mesterséget űzi.

Az arcomat tapogatom. Bőrbe van kötve, szerencsémre.

– Talán. Mit gondolsz, a világegyetem mit szól mindehhez? Ehhez az egész pillanatfolyamat-túlادagoláshoz?

– A világegyetemnek befájdul a vesszeje. Az az irdatlan, méretes cyber-vesszeje.

– Oké. Minden bizonnyal igazad van. Megiszunk még két Tuborgot? – és már hívom is a kiborgpincért. Aztán az üveglakokon túli utcaképre pillantok. Még mindig folyik az utcai vérzsúr, könnygázt is bevetettek. A sikolyokat elnyeli a vastag üveg.

Az új, makulátlanul tiszta söröspoharat vizslatom, a kiborgpincér csillogó, zselézett haját, és közben hallgatom bársonyszívem tompa, monoton koppanásait. Aztán elhúzó a számat.

– Igen, valóban kéne egy atomháború. Legalább egy icipici, háztáji, dobozos kiszereelésű.